

Prof. Franciszek Romanów urodził się w rodzinie ziemiańskiej na kresach wschodnich 10 stycznia 1933 roku w Hucie Starej. Należy do pokolenia wojennego, liczne wichry wojny również i jego nie ominęły. Trzej starsi bracia byli na wojnie. Stracił rodziców, a „średni” brat zginął na wojnie. W 1945 r. z pozostałą rodziną wyjechał na Ziemię Odzyskaną. W 1954 roku ukończył z wyróżnieniem Technikum Budowy Silników Lotniczych na Psim Polu we Wrocławiu. Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej, 27 czerwca 1960 roku złożył egzamin dyplomowy. Podejmuje pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej, w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn pod kierunkiem prof. T. Demetera, a później w Katedrze Konstrukcji Cienkościennych u prof. Jerzego Teisseyre. W roku 1967, na tej uczelni uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W 1973 roku przybywał na rocznym stażu zawodowym w firmie Steyr w Austrii. Po powrocie do kraju, zostaje docentem i obejmuje kierownictwo Katedry Konstrukcji Cienkościennych, a później Katedry Samochodów. Następuje okres intensywnej pracy, nawiązuje liczne kontakty naukowe z kilkoma uczelniami krajowymi oraz z trzema technicznymi uniwersytetami w Berlinie, Brunzshwiku i Dreźnie. Ten okres zaowocował licznymi pracami naukowo-badawczymi, licznymi udziałami w konferencjach krajowych i zagranicznych oraz udziałami w trzech kongresach światowych FISITA, jak również trzema stypendiami zagranicznymi DAAD.

Będąc jeszcze adiunktem na Politechnice Wrocławskiej, równocześnie przez okres trzech lat pracował w Wyższej Szkole Wojsk Inżynieryjnych, jako wykładowca mechaniki technicznej. Później w Ośrodku Badawczo - Rozwojowym Jelczańskich Zakładów Samochodowych - jako główny doradca konstrukcyjny. Wraz z zespołem jest autorem wielu projektów dla przemysłu m.in. autobusy „San”, przyczepy i naczepy samochodowe, obliczenia maszyn typu zwałowarki dla górnictwa odkrywkowego, projekty nadwozi specjalnych samochodów wojskowych, specjalne nadwozia chłodni o konstrukcji warstwowej, ramy samochodów „Star” i „Jelcz” rodziny 315 i inne.

W roku 1990 otrzymuje tytuł profesora nadzwyczajnego a 1 lutego 1993 roku profesora zwyczajnego.

W roku 1990 rozpoczyna pracę w Politechnice Zielonogórskiej na stanowiskach: Dyrektora Instytutu Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn (1990 – 1993), Kierownika Katedry Pojazdów (1993 – 1996), Kierownika Zakładu Pojazdów (1996 – 2003) i od 1999 Dyrektora Instytutu Budowy Maszyn i Pojazdów. Jako profesor zwyczajny pracował dodatkowo na Politechnice Warszawskiej, Opolskiej i Szczecińskiej.

Jako wieloletni pracownik naukowo – dydaktyczny wypromował ponad 200 -stu magistrów i inżynierów oraz 16-stu doktorów nauk technicznych. Trzech z nich jest obecnie profesorami zwyczajnymi. Prowadził wykłady z zakresu: mechaniki i wytrzymałości materiałów, podstaw konstrukcji maszyn, budowy pojazdów, dynamiki pojazdów i maszyn, zastosowania metod matematycznych w technice i teorii konstruowania. Specjalizował się w konstrukcji i badaniach maszyn oraz pojazdów, ze szczególnym uwzględnieniem konstrukcji warstwowych.

W tej dziedzinie jest twórcą hiperbolicznej hipotezy trójosiowego stanu przemieszczeń rdzenia.

Prowadził szeroko zakrojoną współpracę z ośrodkami akademickimi za granicą, głównie: Niemcy, Związek Radziecki i w mniejszym stopniu - Anglię. Szczególnie z prof. H. P. Willumeitem z Uniwersytetu Technicznego w Berlinie, prof. M. Mitschke z TU w Brunzshwiku, prof. T. Titbery z Cranfield Institut of Technology oraz prof. Dieterem Wittem i Kurtem Eshckem z TU Dresden. Efektem tej współpracy są wspólne publikacje w światowych czasopismach naukowych.

Prace i badania dotyczące:

- Konstrukcji cienkościennych ze szczególnym uwzględnieniem konstrukcji warstwowych, w zastosowaniu do budowy ram, nadwozi oraz kadłubów pojazdów transportowych,

- Modelowania obciążeń i wytrzymałości nadwozi w stanach zdeterminowanych i losowych,
- Opracowania przestrzennego modelu wymuszeń kinetycznych pochodzących od nierówności drogi oraz systemu obliczania ram cienkościennych z uwzględnieniem teorii nieswobodnego skręcania.
- Opracowania systemu obliczania konstrukcji warstwowych (wytrzymałość i stateczność) na podstawie hiperbolicznej hipotezy trójosiowego stanu przemieszczeń rdzenia oraz geometrycznie nieliniowej teorii.

Przez wiele lat członek organizacji naukowych krajowych i zagranicznych:

- International Association for Vehicle Design – Wielka Brytania
- Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej - wiceprzewodniczący Oddziału wrocławskiego(1983–1986), przewodniczący Oddziału zielonogórskiego(1987–1991)
- Komitetu Budowy Maszyn PAN (członek Sekcji Stateczności Konstrukcji Maszyn)
- Polskiego Towarzystwa Naukowego Motoryzacji – wiceprzewodniczący(1993–2003)
- Komisji Nauk Mechanicznych i Budowlanych PAN (1999 – 2000)
- Komitetu Transportu PAN (1999–2000)

Ważniejsze publikacje:

- 140 prac m.in. Hyperbolischer dreiaxialer Verschiebungszustand von flachen Sandwichkonstruktionen XX International FISITA CONGRES, - Wiedeń 1984
- Zur Stabilitat von Sandwichkonstruktionen, - TU Dresden 1989 r.
- Experimental Studies on the durability of the Elements of Vehicle Frames under Complex state of Loads,
- Experimental determination of Critical Stresses In Sandwich Cylinder Under Nonelastic Conolition, Journal of Theoretical and Applied Mechanics.
- Dynamic stability of sandwich cylindrical Shell „Archives of civil ing”.

Książki:

- Stateczność konstrukcji przekładkowych – 1972r.
- Dynamika pojazdów i maszyn roboczych ciężkich – 1983r
- Wytrzymałość ram i nadwozi pojazdów – 1988r.
- Stateczność konstrukcji – 1992r.
- Wytrzymałość konstrukcji warstwowych – 1995r.

Jest autorem 8 patentów.

Odnaczenia:

- ❖ Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej
- ❖ Medal Edukacji Narodowej
- ❖ Złoty Krzyż Zasługi
- ❖ Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski